

(Priloga Vrtnu.)

Št. 4.

Ljubljana, dné 1. aprila 1903.

XI. tečaj.

M a j u.

Vstani, vstani,
Rajski maj,
Zemljo s cvetjem
Vso obdaj!

Mraz preženi
Že od nas,
Saj za to je
Skrajni čas.

Ptičke zvabi
V gaje spet,
Razveseli
Širni svet!

V. Žirov.

Rožica rožici.

Cvėti, cvėti, rožica,
Rešena ubožica.

Smrti te rešila sem,
V lonček presadila sem.

Komaj prišla si na dan,
Že je sneg zapal ravan.

Tukaj cveti zdaj naprej,
Na sneženo polje glej.

Le raduj življenja se,
Saj spomlad pričjenja se!

Taras Vaziljev.

Izredno lepa čednost.

3. Naši dobrotniki v nebesih.

Znana nam je vsem resnica, katero je tako lepo povedal sv. Jakob v svojem listu: „Vsak dober dar pride od zgoraj, od Očeta luči!“ Vemo pa tudi, da vseh dobrot ljubi Bog ne pošilja kar naravnost iz nebes, marveč bi smeli reči, da je podoben dobrotnemu kralju, ki ne deli vedno in povsod lastno-ročno svojih dobrot, marveč jih premnogo izročuje svojim zanesljivim služabnikom in prijateljem, da jih raznašajo in delijo na okrog. In čisto naravno je, da ljudje, kateri po tej poti prejemajo darove, niso hvaležni le samo kralju, marveč tudi onim kraljevim zapuščnikom, kateri so jim izročili kraljeve darove. Tudi te posredovalce imajo v velikem čislju in se jim zahvaljujejo z iskrenimi besedami ter jih spoštljivo imenujejo svoje dobrotnike.

Takih prijateljev in služabnikov, poslancev in posredovalcev ima nebeški Oče premnogo, da nam po njih pošilja svoje dobrrote. Vsi so naši dobrotniki, katerim moramo biti hvaležni. Nekaj jih je v nebesih, nekaj na zemlji.

Danes si oglejmo naše dobrotnike v nebesih.

1. Na čelu vseh nebeških dobrotnikov je prečista Devica Marija. Po njej nam je nebeški Oče poslal največjo dobroto. To nam je povedal Jezus sam. Nekoč je hotel Zveličar ljudem dopovedati, kako zelo jih ljubi nebeški Oče in s katero dobroto jim je najbolj pokazal svojo neskočno ljubezen. In vsevedni Jezus sam ni vedel za nobeno večjo dobroto božjo, kakor je ta, da nam je poslal Zveličarja na svet: Tako je Bog ljubil svet, da je poslal svojega edinorojenega Sina! In po kom nam je nebeški Oče poslal to svojo največjo milost? Po Mariji, presveti Devici! Vsled tega pa, ker je po Mariji prišel božji Sin na svet, smemo reči, da so nam tudi vse one milosti, katere je Jezus zaslužil človeštvu, prišle po Mariji, in da vse, kar nam deli Jezusova sv. cerkev, nam je prišlo po Mariji. In zato kar na-

ravnost trdijo cerkveni očetje, da je Bog sklenil svoje dobrote in milosti deliti po Marijinih rokah.

Da, Marija je za Bogom naša največja dobrotnica. Torej smo ji tudi dolžni svojo največjo hvaležnost. In hvala Bogu, od nekdanj so to spoznali in tudi goreče izpolnjevali vsi dobri kristjani. Po vsem svetu, kjerkoli je razširjena sv. katoliška cerkev, je polno krasnih spomenikov, ki so jih postavili hvaležni Marijini častilci. Veličastne Marijine cerkve, prelepi Marijini altarji, čarobne Marijine podobe in neštete zahvale poleg njih na cerkvenih stenah, pristrčne Marijine pesmi in navdušeno pisane Marijine knjige itd., vse vse nam glasno izpričuje, kako so bili od nekdanj hvaležni svoji nebeški Materi vsi dobri Marijini otroci. Najlepši spomeniki detinske hvaležnosti do nebeške kraljice so pa živi spomeniki, Marijini sinovi in Marijine hčere, ki se zbirajo okrog Marije v dičnih vencih Marijinih družb in bratovščin ter se skušajo med seboj v svetem tekmovanju, kako bi se izkazovali čimdalje bolj vredne Marijinih dobrot — z lepim, brezmadežnim življenjem! Lepo, nedolžno življenje — pač najlepša zahvala Mariji, prvi in največji dobrotnici v nebesih!

Naj vam še povem, kako zelo je bil hvaležen Mariji preblagi Marijin častilec sv. Lenart Portonavriški. Sam je pripovedoval tako-le: „Kadar premišlujem vse milosti, katere sem že prejel od najsvetejše Device, se sam sebi zdim, kakor da bi bil velika romarska cerkev. V taki cerkvi je razobešeno po vseh stenah polno tablic. Na njih je v podobah ali pa z besedo povedano, v čem je Marija uslišala gorke prošnje romarjev; potlej je pa rečeno: „Po Marijini milosti“. Ravno tak se jaz zdim sam sebi, kar ves popisan z besedami: „Po Marijini milosti.“ Moje zdravje na duhu in na srcu, moje mašništvo, moja meniška obleka, vse, vse mi je dano po Marijini milosti! Berite, o le berite! popisan sem, ves popisan, na duši in telesu, zunaj in znotraj: „Po Marijini milosti!“ Bodi torej tudi brez konca in kraja češčena, moja premilostna dobrotnica; na veke bom prepeval usmiljenje Marijino, in če se rešim, rešen bom le „po milosti svoje veličastne kraljice Marije“.

2. Za Marijo so naši največji dobrotniki — angeli. O dobrotah teh nebeških poslancev ti ne bom pripovedoval nadolgo in široko. Ne zato, kakor da bi ti ne imel veliko povedati, marveč zato, ker sem prepričan, da že ti, mladi čitatelj, sam veliko veš. Ko si bil še čisto majhen, so te ljuba mati tolikrat vzeli v naročje in ti pripovedovali, kako imenitnega spremljevalca imaš pri sebi. Zvečer, ko so te spravljali v posteljo, in si se morda bal teme, so ti dajali srčnost in tolažili: ničesar se ne boj, saj bo vso noč angelček čuval pri tebi, ko boš ti spančkal; on je zadosti močan in bo odgnal vsakega, ki bi ti hotel storiti kaj žalega. Zjutraj, ko si se vesel prebudil in se začel ozirati po zajutreku, bilo je zopet prvo mamino vprašanje: „Ali si se že zahvalil angelčku?“ In ko si odhajal od doma, so te zopet priporočali in izročali angelu varihu. Prišel si v šolo, tudi tukaj so ti tako lepo razlagali gospod katehet, kako ljubeznivi in dobri so nam angeli, kako skrbno nas varujejo na duši in na telesu, tudi takrat, ko nas ljudje ne morejo . . .

Jaz te le eno reč vprašam: Ali si se že učil prelepo zgodbo o Tobiju in njegovem angelu? ako še ne, poišči si v velikih svetopisemskih zgodbah št. 70 in 71. In ko pribereš v zadnjem odstavku do besedi: „Nemogoče je sicer, da mu vredno povrnemo vse njegove dobrrote; pa prosim te, moj oče, da ga prosiš, morebiti da vzame polovico vsega, kar smo prinesli“, itd., pa prenehaj in postoj nekoliko ter reci isto tudi sam sebi, da je nemogoče povrniti vseh dobrot, ki si jih že prejel in jih vedno prejemaš od svojega angela variha, ter skleni prav za trdno, da se boš odslej zvesto in redno zahvaljeval vsako jutro in vsak večer svojemu angelu varihu in mu še posebno s tem izkazoval svojo hvaležnost, da boš vedno lepo živel in služil Bogu kakor blagi Tobija.

3. Svetniki sicer nimajo tolike moči kakor Marija in angeli, vendar so tudi naši neprecenljivi prijatelji in dobrotniki v nebesih. Prvič so najboljši ljudje, kar jih je kdaj svet videl. Saj so se že na zemlji tako zelo odlikovali v ljubezni do bližnjika; radovoljno so

pomagali, kjer so le mogli, tolažili žalostne, celili rane in sušili solze bednim ljudem; že tu na zemlji so jih imenovali angele v človeški podobi. Zdaj so pa poveljanci, njih duša je še vse lepša v nebeški popolnosti, torej njih ljubezen veličastnejša. Drugič je pa tudi njih moč zdaj veliko večja nego poprej na zemlji. Če je pa ljubi Bog že na zemlji radi njih čudežno pomagal bednim ljudem, koliko bolj zdaj, ko jih je povabil k sebi, da so deležni njegove slave in sreče, da „vladajo ž njim“, kakor pravi sv. pismo. Nekateri je pa Bog sam po svoji cerkvi še posebej odločil za naše priprošnjike in pomočnike.

Nikar ne bodite med onimi, kateri vedno le prosijo svetnike, zahvalo pa zanemarjajo, marveč bodite jim pristrčno hvaležni s pobožnim češčenjem in zvestim posnemanjem njih vzornega življenja.

4. Celo tudi vernim dušam moramo biti hvaležni. Sebi sicer ne morejo pomagati, a nam pa morejo koristiti s svojo priprošnjo. Saj so tudi ljubljene otroci Božji, le da so še v kazni. Tega so se že prepričali premnogi, ki so se jim priporočali v raznih potrebah. Dušam v vica pa ne moremo boljše izkazovati hvaležnosti, nego s tem, da jim po svoji moči lajšamo in krajšamo prebitko trpljenje.

Zopet tu vam moram budilno klicati: Na kvišku — hvaležna srca!

Materina ljubezen.

(Davna pravljica. Spisal Selko.)

Nekaj lepega, nekaj divnega sem videla nocoj!“ Tako je pozdravila deviška breza svojo sosedo, vitko hojo, ko se je ta zbudila iz sladkih sanj.

„Kaj nisi spala?“

„Samo nekoliko.“

„No in kaj si videla?“

„Čuj, nekaj nenavadnega — ljubezen materino!“

„Daj, povej, kje in kako“, prosila je hoja.

„Glej doli pod nama vasičo in na koncu ono kočo! Vdova Končinka stanuje v nji s svojo hčerko. Saj sva ji včasih pogosto videli, ko sta sedeli na klopici pred hišo. A zdaj že dolgo časa nisva zazrli hčerke na prostem. Le mati je hodila okrog in v kratkem času se je postarala za leta. Smeha na njenem obrazu nisva več opazili, le solzo si je otrla tuptam. Saj leži v sobi na smrt bolna njena edina hčerka, njeno veselje in nadeja starih let. Bolna je zelo, zelo bolna. In vaše mamice, ki vsakemu naprej določijo življenje ali smrt, so ji prisodile — zadnje.

Materino srce pa je krvavelo — — —

In prišla je beračica Maja in pravila o čudnem zelišču in o njegovi čudoviti zdravilni moči. Vsako bolezen baje ozdravi. A to čudovito zelišče raste in cvete samo eno noč na gotovih krajih. Raste gori v planinah, a samo v noči vseh vernih duš. To noč pricvete, a le na krajih, kjer se je ponesrečil kak predrzen lovec, iz zemlje šop rdečih cvetlic. Če jih nihče ne utrga še tisto noč, izginejo, da ni sledu po njih. Tako je pripovedovala beračica Maja.

Končinka pa je vedela za mesto na planinah, kjer je obležal ubit lovec.

Ni pomišljala. Veselja ji je zaigralo srce. Saj bo tako rešila svojo edinko. Ni je strašila dolga hoja, ne mraz, ne temna noč.

Videla sem je skozi okno, kako je sedela snoči nestrpno pri svojem otroku. Hčerka je zaspala, a mati je sezula obutev in stopala bosa vun na prosto, da ne bi zbudila svojega otroka. In ko se je obuvala zunaj na mrazu, se mi je zdelo, da vidim nekaj svetlega okrog njene glave. Nekaj mi je reklo: to je tista čista ognjena materina ljubezen, ki pretrpi za otroka vse. *Verjela sem. Hitro je stopala od kočice. V planino je daleč. Pogosto se je obrnila nazaj in gledala proti koči. A v koči je bilo vse mirno, le plamen svetilke se je zibal okrog male bolnice.*

Mati je hitela dalje.

Nad njeno glavo pa sem videla malo, komaj vidno lučko. Če je potegnila burja huje, da je streslo revici vse ude, zasvetila se je mala lučka v skrivnostnem

svitu. Saj čimvečje so težave, temlepše se pokaže materina ljubezen.

Bližala se je že svojemu cilju.

Tja k onemu križu pri: „Grozni skali“ se je bila namenila.

Pokleknila je pred Križanega. Po kratki molitvi je začela trgati cvetlice.

Bila je gosta tema. Mesec so zakrivali oblaki. Močna burja jih je gonila semtertja. V temi se barve niso dale razločevati. Krog križa so bile gosto nasejane bele planinke. A ljubeča mati jih je trgala z veseljem in v prepričanju, da so rdeče. Cel šop jih je že nabrala. Pa posije za trenutek svetli mesec izza oblakov. Starica je zapazila, da ni nabrala rdečih rož s čudovito zdravilno močjo, a da drži v rokah navadne planinke.

„Moj Bog, saj to niso čudodelne rdeče rože — te so bele. Rdečih ni — — —!“

In zaplakala je na glas. Zeblo jo je. Počenila je na tla, naslonila se na mrzlo skalo in jokala. V joku je zaspala. Lučka iznad njene glave pa je hitela doli v dolino pogledat, kaj dela hčerka v koči. Dolgo se je mudila tamkaj. Vrnila se je in prinesla s seboj sladke sanje ljubeči materi. Sporočila ji je, da hčerka spi, prav sladko in trdno spi, da je ne bode zbudila, če prav bi hodila obuta po sobi. Še več, sporočila ji je, da se že igra z nebeškimi krilatci in da bo prihitela skoro nji naproti.

Žena je spala dalje na poznem jesenskem mrazu. Naposled je izginila lučka iznad njene glave. Dvignila se je in se dvigala vedno više in više. A če prav je bila že v neizmerni daljavi, že tam za zvezdami, še vedno se je videla.

Starica pa se od takrat ni genila. Še celo burji ni branila, ko ji je potegnila ruto z glave. Poglej k oni skali gori! Mrtva je — zato ne gori več v njenem srcu ljubezen.“ — —

*

Popoldne pa sta videli smreka in hoja dva moža, ki sta šla z nosili k „Grozni skali“. Revico sta odnesla v dolinsko kočo. Sosede pa so polagale na oder njeno hčerko, ki je bila umrla po noči. —

Pri cerkvi sv. Mihaela pa se je prikazal grobar Luka. Lopato in rovnico je imel v rokah, a v ustih kratko pipico. Kopal je in kadil. Izkopal je globoko jamo, a na dnu jo je razširil. Na levi strani je izpodkopal toliko, da je bil pripravljen prostor za malo rakvico. Menda je storil stari Luka to zato, da bo ljubeča mati tudi še v smrti pri svojem otroku — ali pa samo zato, da je imel manj dela, kdo vé?

Poslej bom slušala ...

Julka! Julka!“
Iz Namrškega gradiča je klicala gospa Karla hčerko Julko. Ponovila je večkrat klicanje. Iz loga se je oglasila šoga. Julka ni čula mame.

„Ta otrok!“

Tako je vzdihnila mama in zaprla okno.

Po logih in brežinah je bilo še tuintam za belo plahto snega. Na prisojnih krajih so pa zacveteli zvončki, vetrnice in kar cele blazine rdeče vrese so se razgrinjale po bregovih. Čebelice so šumele po vresi. Nekoliko okorne so brenčale od kobuljca do kobuljca. Kdo ne bi bil okoren, če mora biti zaprt celo dolgo zimo v majhno celico ter prezebati in dremati dolge mesece. A sedaj je prišlo pomladno solnce in je potrkal na ulnjake. Čebelice so se zdramile in izletele na prve cvetke.

S čebelicami vred je zapustila Julka gradič. Ven, ven, po cvetlice, po prve znanilke pomladi je hitela. Mama je klicala za njo, naj se ogrne, naj ne zaupa solncu. A Julka ni slušala. Njeni bujni črni laski so zavihrali v vetrecu in kakor srnica je hitela po brežinah. Tu jo je zvalil teloh, ki je gledal izpod grma. Tam ji je pozvončkal zvonček, drugod je zašumela vresa ... in Julka je hitela in hitela ter trgala cvet za cvetom. Sama ni vedela, kdaj se je oddaljila vrh griča. Njeni drobni prstki so komaj objemali bogata šopa cvetic. Vsa izpehana je dospela vrh griča.

Kako prijetna sapa je zavela v njeno goreče lice. Prav tam od snežnikov je prihajalo to pihljanje. Julki je bilo tako ugodno. Njene vesele oči so se smejale cvetlicam — saj so bile njene sestrice. Položila je šopka na tla, obrisala si je potno lice in popravila si razkodrane lase, potem pa sedla na zemljo in pričela plesti lepo cvetno kito. — — —

Doplela je.

Dvignila jo je kvišku, in se radostno zasmejala.

„Mama, mama, kako boš gledala!“

Tedaj se ji je zazdelo, kot bi od daleč slišala očitajoči glas: Julka! Julka!

Po udih jo je spreletel mraz. Neugodno ji je bilo. Dopletene kite se ni več veselila. Bila je tako silno trudna . . .

Domov gredé jo je polil večkrat leden mraz po hrbtu. Toda premagovala se je in prinesla slovesno prvo cvetno kito mami.

Gospa Karla je bila vesela cvetja, a na licu ji je ležala skrb.

„Bleda si, kaj ti je?“

„Nič, mama! Daleč sem šla, pa sem se utrudila!“

Julko je polila rdečica. Lagala je, zunaj bilo ji je prav slabo.

Večerja ji ni dišala.

Noč je bila dolga kakor večnost. Kuhala jo je vročina. Drugo jutro ni mogla iz postelje.

„Zakaj nisi slušala? Sedela si na vlažnih tleh? Ti nesrečno dete!“

Mati je tarnala. Poslali so po zdravnika.

Julka je resno obolela.

Koliko noči je prečula dobra mama ob njeni posteljici! Julka je trpela in molčala. Samo njene bolne oči so se vpirale v mamo tako silno proseče: „Odpusti! Nikoli več ti ne uidem!“ — — —

Zunaj so prepevale tice, vse zeleno je bilo po gozdu, prvo cvetje je že minevalo, ko je Julka toliko okrevala, da je sedela v stolu, oprta z blazinami in gledala skozi okno cvetočo pomlad.

V naročju so ji dehteli narcisi. Pa ona jih ni duhala. Oj te cvetice! Vé ste me izpeljale, da sem tako obolela!

Pa se je sklonil nadnjo angelček varih in ji pošepetal na uho: Julka, Julka! Cvetke so nedocižne! Da si poslušala mamó, ne bi obolela! Spoštuj očeta in mater . . .

Po bledih licih ji je zaplula kri, v srcu je ostalo kesanje in Julka je trdno sklenila:

Poslej bom slušala . . .

F. S. F.

Zgodaj zvenel . . .

azkošna pomlad je razprostirala kroginkrog svoje krasote. Zaveli so zopet topli dihi, vzbudili drevje v novo življenje in izvabili iz zemlje cvetko za cvetko.

Prispeli so gorki vetrovi na polje — in žito je začelo poganjati; privedli so v gozde, in v njih se je začelo novo življenje.

Prignali so s seboj nebroj ptičic in izvabili ljudi ven pod milo nebo.

Bližali so se velikonočni prazniki.

Vse je zelenelo, vse je bilo veselo. Človeku se je zdelo, da še narava čuti, da bodo kmalu tu oni presrečni dnevi, v katerih se je izvršilo pred mnogo, mnogo sto leti odrešenje človekovo.

Kako hudo je biti v takem času v zatohli sobi!

To je izkusil prvikrat v življenju Matelov Ivan.

Kako težko je pričakoval vsako leto velikonočnih praznikov! A letos je moral kar naenkrat ostati v postelji. Moral je, ni bilo drugače. To ga je neizrečeno bolelo. Molil je k ljubemu Zveličarju, da bi prej ozdravel, predno pridejo prazniki. Saj so ga na te praznike vezali najmilejši spomini. V spomin mu je prišlo, kako je prvič klečal pred božjim grobom.

Tega je že dobrih osem let. Pokojna mati ga je vzela s seboj v cerkev. Spominjal se je, s kakim strahom je klečal pred božjim grobom — a bal se je le bolj hudih stražnikov, ki so gledali tako nepremično vanj. Spominjal se je, da ga je mati večkrat prekrižala pred altarjem in mu velela, naj poljubi rane Jezusu.

Kako bi pač zvonili?

Zvončki beli, zazvonite
Pesmi sladke glas,
Oj trobentica, zatrobi
V svetomirni čas!

Le zvonite, le trobite
V mislih blaženih,
V dihih sladkih se topite,
V neizraženih!

Saj kako pač, zvončki beli,
Vi zvonili bi,
Če vas vesne topli žarki
Ne budili bi?

Oj trobentica, kako pač
Tj trobila bi,
Če v te vesna sladkih glasov
Ne dahnila bi?

Cvetko Slavin.

Sveti Jurij.

Prijezdi sveti Jurij k nam,
Odpri živini temni hlev,
Da v jasni pomladanski zrak
Donel veselo bo naš sprev.

Ko jezdil mimo hiše boš,
Ne zabi naših slamnih streh;
Oj, prosí, móli ti za nje,
Da varne bodo v letnih dneh.

Ko mimo polja in vrtov
Veselo jezdil boš naprej,
Tam dobro si kmetiča ti
V skrbi utopljenega oglej.

In ko na koncu njivice
Uzrl kopico boš otrok,
Povzdigni glas in prosí to:
„Daj hrane jim, dobrotni Bóg!“

Slavko Slavič.

Naš muc.

Izkopnel je beli snežec,
Spet pomlad je k nam prišla:
S petjem, s cvetjem zemlja širna
Jo pozdravila je vsa.

Eden le pomladi zlate
Nič se ni razveselil,
Ker iz-za peči je moral —
To naš leni muc je bil.

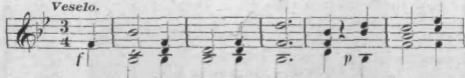
Gradiški.

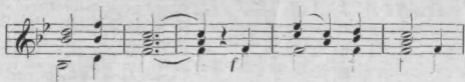
Pomladna godba.

P. Angelik Hribar.

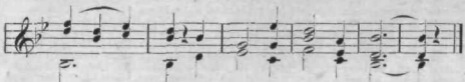
Veselo.

1. O - tro - ci, čuj - te, čuj - te! Tin tin, tin
2. Tro - ben - te se gla - si - jo: Tra - rá, tra -
3. Tin tin, tin tin, tin tin, To zvon - ček
4. Tam s tra - te sem raz - le - ga Se zvon - čka
5. Tro - ben - je to tro - ben - tic Tam sre - di

ttn, tin tin! Od kod je to zvo -
rá, tra - rá! Od kod je to tro -
ni iz lin! Tra - rá, tra - rá, tra -
ne - žni glas, Na - ra - vi spet o -
je li - vad, Ki tro - bi - jo dru -

ne - - nje! Li zvon - ček je iz lin?
be - - nje, Mar go - dba je pri - šla?
rá: Tu go - dba ne i - gra!
zna - - nja, Da je vsta - je - nja čas.
ži - - cam, Da je pri - šla po - mlad.

P. Kazimir.

Klic pomladi.

Pridi, pridi zaželjena,
Pridi zopet k nam, pomlad,
Da narava prerojena
Nov rodila bo nam sad.

Da življenje dolgočasno,
Enkrat spet minilo bo;
In naravo solnce krasno
Vnovič prerodilo bo.

Taras Vaziljev.

Rešitev demanta štv. 3.

A
A n a
p a g a n
k o m e n d a
A n g e l j č e k
k o n j i c e
k a č a r
l e v
k

Prav so rešili: Samsa Poldi, Sandi in Vidka v Ilir. Bi-
strici; Munda Ivanka, hči d. sod.
svetnika v Novem mestu; Fatar
Slavko in Kristina, učenca II. raz.
na Rakeku; Brestina Alojzij in
France, Ašek France, učenci pri
sv. Križu blizu Ljutomera; Mat-
kovič Mici, učenka uršul. zun.
šole v Ljubljani; Šavnik Anica,
učenka IV. razr. v Kranju; Bri-
novc Tončka, učenka III. razr. v
Gotovljah; Perc Stanko, Vrečko
Fr., Irman M., učenci V. razr.
okoljske šole v Celju; Svetina
Stanko in Franci, učenca v Pli-
berku; Gomišek Savoslav in
Cilenšek Anton učenca III razr.

v Gotovljah; učenke IV. razr. pri čč. šolskih sestrah de Notre Dame v Šmihelu;
Floriant Helena, Hlebš Mar., ješe Leopoldina, Lachasiner Gabriela, Mayr Danila,
Muk Elizabeta, Pogačnik Ana, Pučnik Helena, učenke III. razr. v Kranju; Hart-
man Genovefa, Černe Pinca, Belič Ana, Klemenc Pavla, Hiti Albina, Mehle Mici,
Perko Polonca, Potočnik Berta, Simončič Mici, učenke III. b. razreda uršul.
vnanje šole v Ljubljani; Mayr Anica, Pasquotti Terezija v Kranju; Kok Ivan v
Potočah; Scheligo Irma, učenka pri Sv. Jedrti nad Laškim; Šumi Josipina, učenka
IV. razr. v Kranju; Zadnikar Josip, realec v Ljubljani; Susman Franc, Prevale
(pri Preserju); Kogavšek Jakob v Dravljah; Horvatič Andrejček, Hanžekovič
Janezek, Vrtnjak France, Dolamič Franček, Špindler Vanek, Onišč Tonek,
Budja Lojzek, Novak Martinek, Ivančič Fr., Markovič Lojzek, učenci V. razr.
pri Sv. Križu na Murskem polju; Porenta Urška, Tavčar Mici, Kimovec Minka,
učenke II. razr. mešč. šole pri čč. uršulinkah v Ljubljani; Tišter Mici, Rihtaršič
Lojzika in Regan Marica, učenke V. razr.; Prevec Anica, Pintar Ivanka, Porenta
Francika in Mesec Ivanka, učenke IV. razr.; Možina Franja, učenka III. razr. v
Škofji Loki; Vovšek Franca, Rojnik Marija, Zajc Karolina, Rojnik Helena, Trglav
Marija, Perger Lojza, Stakne Franca in Julika, Vodlak Antonija, Omladič Franca,
Slakan Jozela in Usar Marija, učenke III. razr. v Braslovčah; Gaber Marinka in
Jeraša Ivanka, učenci V. razr. v Škofji Loki; Albreht Ivan, učenec III. razreda v
Kranju; Draksler Mičica, učenka I. razr.; Poleček Ivanka in Mici, Rant Mičica,
učenke II. razr.; Grife Ivankica, Gfobočnik Mici, Homan Anica, Eržen Minka,
Logonder Minca, Resman Katka, Bohinec Ivanka, učenke III. razr.; Verdri Pol-
lonca, Žirovnik Ivankica, Ribnikar Mičica, Štrekelj Minkica; učenke V. razreda
vnanje uršulinske šole v Škofji Loki; Bergant Pavla, Belec Antonija, gojenki,
Seršen Franja, Bilban Marija, Jerman Franciška, Erce Franja in Marija, Kržič
Katarina, Lavrič Marija, učenke pri čč. šolskih sestrah v Repnjah; Jereb Mari-
janca v Škofji Loki; Kovšca Poldi, Kump Stana, Tomc Pepca, učenke pri čč.
uršulinkah v Ljubljani; Gorjuh Danica, Gabrijelčič Gabrijela, Šlibar Milka, Luksa
Hildegarda, Kobi Ivanka, Grife Marija, Jankovič Pepika, Hrovat Ang., Stanonik
Mar., Krmc Ang., Kopač F., Martinčič Ang., Maroti J., Čuden Mari iz Mešar-
ske šole; Anžlovar Mici, Kenda Angela, Grom Franjška, Mešek Albina, gojenke
uršulinskega samostana v Škofji Loki; Rate; Mici in Ivanka, učenci v Šmihelu
pri Pliberku; Pipan Jelica in Rudolf, na Trati; Sunčeva Ivana, Stanetič Matilda,
Rožman Franjška, Slavič Eliz. in Antonija, Slekovec Antonija, Krajnc Barika,
učenke V. razr. II. oddel. pri Sv. Križu na Štaverskem.